

YEDİKITA

AYLIK TARİH VE KÜLTÜR DERGİSİ
ARALIK 2019 - SAYI 136

ÇAMLIÇA BASIM YAYIN VE TİC. A.Ş.

Adına Sahibi AHMET TEMİZ
Yayın Yönetmeni (Sorumlu) KEMAL ERKAN
Editörler VEYSEL SEKMEN - R. KEMAL SUBAŞI
TUNAHAN KANICI - EMRE BOYACI
Yayın Danışmanları SELMAN SOYDEMİR
İBRAHİM COŞKUN
Tasarım SÜLEYMAN KÖKLÜ
Kurumsal İletişim İSMAİL GÜR - KEMAL AYDIN
MURAT SAFRAN
Reklam HÜSEYİN GÜNEY
Web AURORA BİLİŞİM
Hukuk Müşaviri Av. ALİ ÇAVUŞOĞLU

KÜTÜPHANE VE ARŞİV

Çamlıca Araştırma Kütüphanesi
www.camlicaklibrary.org

YÖNETİM YERİ

Alemdar Mah. Divanyolu Cad. İncili Çavuş Sokak No 9A
Sultanahmet - Fatih / İSTANBUL

BASKI VE CİLT

Fazilet Neşriyat ve Tic. A.Ş.
Bağlar Mah. Mimar Sinan Cad. No 52
Güneşli - Bağcılar / İSTANBUL
Matbaa Sertifika No 16384

YAYIN SÜRESİ-TÜRÜ

Aylık-Yerel Süreli
ISSN 1308-5379

AVRUPA BAYİİ

ENDER GMBH, Melatener Weg 18 - 50825 KÖLN
Tel. +49 221 690 58 90 - Fax. +49 221 690 589 29
avrupa@yedikita.com.tr

BATI AVRUPA BAYİİ

Çamlıca Kitap B.V. Bemmelseweg 67 6662 PE Elst-GLD
Holland info@camlicakitap.nl / www.camlicakitap.nl

YEDİKITA Dergisi'nin bütün yayın hakkı, Çamlıca Basım Yayın ve Tic. A.Ş.'ye aittir. Dergiye gönderilen yazılar, yayınlanırsın yahut yayınlanmasın iade edilmez. Dergimiz yazılar üzerinde gerekli müdahaleyi yapma hakkına sahiptir. Dergide çıkan yazılar kaynak gösterilerek iktibas edilebilir. Dergide yayınlanan yazı ve reklamların her türlü mesuliyeti yazarlarına ve sahiplerine aittir.

İRTİBAT VE ABONE

0850 811 9 811
Bağlar Mah. Mimar Sinan Cad.
No: 52 Güneşli - Bağcılar / İSTANBUL
abonemerkezi@camlicabasim.com
Yazı İşleri (0212) 657 88 00 - 7103
WhatsApp Hattı 0530 285 38 04

ÇAMLIÇA BASIM YAYIN VE TİC. A.Ş.

Ziraat Bank IBAN TR81 0001 0021 0550 7231 7750 02
Akbank IBAN TR60 0004 6011 9388 8000 0135 18

yedikita.com.tr editor@yedikita.com.tr

f i t y / yedikitadergisi

Yedikitadan...

Hicaz Demiryolu, sadece şehirleri değil; gönülleri ve kalpleri de birbirine rapt ediyordu. Bu yüzden inşası, bütün dünya Müslümanları tarafından yakından takip edildi, ta Hind ü Çin'den bile bu yol için yardım geldi.

O tarihlerde, bilhassa Türkistanlı hacıların mukaddes yolculuktaki ilk durakları, teberrükten ziyaret ettikleri hilafet merkezi İstanbul olurdu. Şabdan Bahadır, böyle bir yolculukta İstanbul'a uğradı. Bu ziyaretinde, Hicaz Demiryolu için yardım toplandığını duyunca, yanındaki altın rublelerin neredeyse tamamını tasadduk etti. Göstermiş olduğu bu fedakarlık ve gayret-i diniyye sebebiyle de Hicaz Demiryolu Madalyası ile taltif edildi ve berat verildi.

Böylece Osmanlı Devleti'nin resmî kayıtlarına giren, hikâyesini bir Kırgızistan seyahatimizde, tam da onun doğduğu topraklarda dinledığımız bu bahadır kimdi? Zira hayırseverliğinden ziyade, bey soyundan gelmesi ve kabiliyetli bir asker olması sebebiyle "bahadır" unvanını taşıyordu. Peki, bu unvanı nasıl hak etmişti? Kazandığı askeri-diplomatik başarılarla mı, yoksa halkının Ruslar karşısında daha fazla kırılıp yok olmasına mani olduğu için mi? Belki de hususiyle, medreseler kurup çocukların ilmi ve tasavvufi eğitim almasını sağlamasıydı esas sebep.

Hakkında farklı görüşler olsa da en nihayetinde bir halk kahramanı olan ve Sultan İkinci Abdülhamid'in özel olarak hazırlattığı Hicaz Demiryolu Madalyası'na layık görülen Şabdan Bahadır'ı bu ay kapağımıza taşıdık. Üstelik torunu ile yaptığımız röportaj, dosyamızı daha da değerli kıldı.

Dikkat çekici yeni bir sayı daha sizlerle. Keyifli ve istifadeli okumalar dileriz.

içinde

s.6

AYIN GÜNÜ

MEHMED ŞEVKİ

s.8

MALUM OLA Kİ!

YUNUS EMRE BOZOK

s.10

RESİMLİ TARİH

AHMET APAYDIN

s.12

BİN TURNA İLE HAYATA TUTUNMAK ATOM BOMBASI VE KÜÇÜK SADAKO

ILKER DOĞAN

s.18

İKİ ASIRLIK ŞEFKATLİ MEKÂN MI, GUREBÂHÂNE-İ LAKLAKAN MI?

YASİN ODABAŞI

s.22

HİCAZ MADALYALI TÜRKİSTANLI BAHADİR

DOÇ. DR. CENGİZ BUYAR

s.32

“BAŞKA ÇIKAR YOL YOKTU”

RÖP. DOÇ. DR. CENGİZ BUYAR

s.39

BERCESTE

kiler

s.40

ÂNIN HİKÂYESİ

TUNAHAN KANICI

s.42

CENNET BAHÇESİ'NDEKİ OSMANLICA KİTABELER

MUSTAFA SELİM KARABOĞA

s.54

TARİH AMBARI

MUSTAFA DEDELER

s.56

CİHAN PADİŞAHINA YÂR OLMAYAN ÜÇ KALE VİYANA, MALTA, KORFU

KAYIHAN ÇAĞLAR

s.64

İSİMDEN MÜSEMMA

MEHMET BAĞ

s.72

TARİHTEKİLER

EMRE BOYACI

s.66

EDEBİYATTA EHL-İ SÜNNET REHBERLERİ

MANZUM AKÂİDNÂMELER

YUSUF TUNA ÇOLAK

s.78

BULMACA

SELMAN ASLAN

s.76

TESTGÂH

AHMET SARBAY

نور عثمانیہ
جامی

5 ARALIK 1755

NURUOSMANİYE CAMİİ İBADETE AÇILDI

Ömrü vefa etmeyen Sultan
Birinci Mahmud Han'dan
sonra kardeşi Sultan
Üçüncü Osman devrinde
tamamlanarak ibadete açıldı.

19 Ocak 1749'da, Sultan
Birinci Mahmud devrinde
inşasına başlanmıştı.

Çemberlitaş, Cağaloğlu semtleri ve Kapalıçarşı ile çevrelenen Nuruosmaniye'deki devasa mimarî yapı, külliye olarak inşa edilmiştir. Nuruosmaniye Külliyesi; cami, medrese, kütüphane, imaret, türbe, çeşme ve sebilden müteşekkildir. Selâtin camileri içerisindeki en büyük kubbelerden birine sahip olan Nuruosmaniye Camii, barok mimarisiyle inşa edilen ilk cami olma özelliğini taşır.

Sultan Üçüncü Osman bu külliyenin inşasını tamamlamış, Nûr-ı Osmânî (Nuruosmaniye) adını vermekle görünüşte kendi ismini, hakikatte ise devletin ve hanedanın ismini tarihe yazdı.

Temelinden çıkan tonlarca toprak ile Yenikapı sahili doldurulmuştur.

Yerinde daha önce, Şeyhülislam Hoca Sadeddin Efendi'nin hanımı adına inşa ettirdiği Fatma Hatun Mescidi bulunmaktaydı.

Fatih Camii'nden sonra yangın havuzu olan ikinci camidir. Yine yangın camiye ulaşmasını diye ayrıca külliye ile cami arasında duvar yükseltilmiştir.

İki padişah görmesine rağmen türbesinde padişah kabri bulunmaz. Ayrıca diğer camilerde alışık olduğumuzun aksine Nuruosmaniye'de şadırvan yoktur.

TARİHE YUKARIDAN BAKMAK: Fatih'ten ve Fetih'ten Yedigâr

Yedikule Hisarı, İstanbul surlarının Marmara Denizi'ne yakın yerine kurulmuş başlı başına bir kale gibidir. Hisar pek bilinmese, gidilip görülme de tarihî geçmişi oldukça zengindir.

Eski fotoğraf ve çizimlerde, vazifelilerin kaldığı evler ile hisarın tam ortasında Sultan Fatih devrinden kalma tarihî Yedikule Hisarı Camii görülür. Ancak şimdilerde caminin minaresi hariç (o da yıkıntı hâlinde) geriye bir şey kalmamıştır.

Topkapı Sarayı inşa edilinceye kadar Osmanlı hazinesi ve devletin arşivleri burada muhafaza edilmisti. Yavuz Sultan Selim'in Tebriz'den getirdiği Şah İsmail hazinesi ile Mısır'dan getirdiği Memlük hazinesi de buraya getirilmisti.

Yedi büyük kule, altı burç ve üç büyük kapıdan oluşan hisarın bir kısmı Bizans yapısı, bir kısmı da Osmanlı yapısıdır. Şöyle ki, Bizans İmparatoru Teodosios, 390 yılında şehrin surları üzerine “Yaldızlı Kapı” ismiyle zafer takı şeklinde bir kapı inşa ettirmişti. İstanbul’un fethinden sonra Fatih Sultan Mehmed Han tarafından bu kapının çevresinde bulunan 3 kuleye ilave olarak 4 kule daha inşa edildi. Böylece Yedikule Hisarı ortaya çıkmış oldu.

Hazine ve arşiv, Topkapı Sarayı’na taşındıktan sonra Yedikule Hisarı, zindan olarak kullanılmıştı. İsyancılardan yabancı sefirler ve sadrazamlara kadar nice farklı kimlik ve rütbeden kişi, burada zindan hayatı yaşamış, ruhunu burada teslim etmişti.

Yedikule Hisarı’nın tarihinde yer alan en elim hadise, Genç Osman’ın isyancılar tarafından tahttan indirildikten sonra hisara getirilmesi ve burada şehid edilmesidir. 18 yaşındaki Sultan İkinci Osman, kendi tebaası tarafından acımasızca şehid edilen ilk padişahı.

قَلْبُ مُؤْمِنٍ كَعَرْشِ مُحَمَّدٍ
أَنِّي قَيِّمُ مَنْ يَأْتِيهِ طُغْيَانٌ
خَلِيلِي

Derceste

Kalb-i mü'min ki arş-ı Rahmân'dır
Ânı yıkmak ziyâde tuğyândır

Halili

(Müminin gönlü arş-ı Rahmân'dır; onu yıkmak büyük günahtır, zulümdür.)

آنک چکا یتری

We like Ike (!)

Bundan tam 60 sene evvel Türk-Amerikan ilişkilerinin veya Amerikan menfaatlerinin zirvede olduğu zamanlardı. Sıcak savaş bitmiş, soğuk savaş döneminde Türkiye bulunmaz bir müttefik, vazgeçilmez bir dosttu(!). İki ülke arasında sıcak rüzgârların estiği böyle bir zamanda ABD başkanı Eisenhower, Türkiye'ye gelmeye karar verdi. Günler öncesinden Ankara'da hazırlıklar yapıldı. Zira Türkiye'yi ilk defa bir ABD başkanı ziyaret edecekti. Cumhurbaşkanı ile birlikte kalabalık Türk heyeti, başkanı karşıladı. Yüzbinlerce Ankaralının sevinç gösterileri ve Eisenhower'ın lakabı ike'a ithafen "we like ike" (Ike'ı seviyoruz) sloganları arasında Eisenhower, halkı selamladı.

(6 Aralık 1959)

ANIN HİKÂYESİ

ASIRLARIN TEKÂMÜLÜ KİTAP

Medeniyetimiz, yazı medeniyetidir, kitap medeniyetidir. Kitaptan önce bilgi taş, bronz, ağaç, kil tabletler, hayvan derisi, papirüs yaprakları ve parşömenler üzerine sağdan sola, soldan sağa, yukarıdan aşağı çeşitli işaretlerle yazılarak aktarılmıştır. Bilinen ilk kitap numuneleri, M.Ö. 3 bin yıllarına ait, Mezopotamya’da bulunan kil tabletler ve Mısır’ın papirüs tomarlarıdır.

Hayvan derilerinden yapılan parşömenin iki yüzüne de yazılabiliyor, tomar yapılabiliyordu. Tomarlar, M.S. 4. asırda katlanabilen, birbirini izleyen formlara dönüştü. Ve nihayet, Çin’de Ts’ai Lun M.S. 105 tarihinde kâğıdı imal etmeye başladı. Kâğıt, İpek Yolu vasıtasıyla bütün dünyaya yayıldı. İslâm dünyasında 750’li yıllarda, İspanya’da 1150’lerde, İtalya’da 13. asırda kullanılmaya başlandı.

Sayfalar derlenip toplandı, forma hâlini alıp iki kapak arasına girip ciltlendi. “Kitap” dediğimiz nesne; bilgiyi koruyan, taşıyan bir araç hâlini aldı. Böylece “yazma kitaplar” devri başlamış oldu. Kitapları hazırlayan “müellif”ler, şanına yakışır güzellikte yazan “hattat”lar, bir kopyasını yazan “müstensih”ler, hataları düzelten “musahhih”ler, sayfaları süsleyen

“müzehhip”ler, ciltleyen “mücellit”ler, kütüphaneci “hafız-ı kütüp”ler ortaya çıktı. Kitap, ticarî metadan çok, ilim taşıyıcısı olarak görüldüğü için kitap muhipleri (kitapseverler) devrin kitapçıları olan sahhafların kapısını aşındırdılar. Kitapları görmeyi “ziyaret etmek” olarak adlandırdılar.

Modern matbaanın icadıyla basılı kitap ortaya çıktı ve kitap daha hızlı ve daha fazla üretilmeye başlandı; okur-yazar adedi arttı. Matbaayla birlikte kitap bir pazarlama ürünü hâlini aldı; gazete, dergi gibi yeni yayınlar çıktı. Editörlük, tasarımcılık, matbaacılık, sevkiyat, pazarlama, reklam gibi meslekler gelişti kitabın çevresinde.

Geçmişten günümüze şekli şemali değişse de bizde kitaba gösterilen hürmet değişmemiştir. Osmanlı Devleti’nin kurucusu Osman Gazi, Şeyh Edebâli’nin evinde Kur’ân-ı Kerim’e hürmet edip, sabaha kadar yatmadığı için onun kurduğu devlet, yüzyıllarca İslâm’ın bayraktarlığını yapmıştır. Hanefî mezhebinin kurucusu, büyük âlim O da “Kitaplarımı ta’zim (hürmet) ederdim, onlar da bana ilmini teslim ettiler.” demiştir.

İmam-ı Sani olarak da
bilinen İmam-ı Ebû
Yusuf Hazretleri’nin
büyük dedesinin,
çocukken Hendek
Harbi’nde
bulunduğunu
ve Resûlullah
Efendimiz’in (s.a.v.)
iltifatına mazhar
olduğunu...

**BİLİYOR
MUYDUNUZ?**

SÖZLERİN
ASILLARI

AYAK DİVANI

(Fevkalade hâller dolayısıyla padişahın huzurunda acilen yapılan toplantı)

Bu tabir, Osmanlı Devleti'nde devlet meselelerinin görüşüldüğü, bir nevi karar meclisi olan Divan-ı Hümâyûn'dan günümüze ulaşmıştır.

Ayak Divanı, her zamanki divan toplantılarının dışında, fevkalade zamanlarda ve acele hallerde padişahların da hazır bulunması ve başkanlık etmesiyle kurulan divana denmiştir. Eğer bu divan, padişahın bulunmadığı bir yerde, mesela seferde toplanırsa o zaman sadrazam bu divana başkanlık ederdi. Toplantı sırasında başkanlık eden kişiden başka, herkesin ayakta durması sebebiyle buna "Ayak Divanı" denmiştir. Ayak divanlarında görüşülen meseleler, hemen karara bağlanırdı.

Padişahlar ayak divanını, herhangi bir meseleyi halkla görüşmek istedikleri zaman yahut ayaklanan halk ve askerlerin zorlamasıyla toplardı. Padişahlar, bazen de yalnız devlet adamlarıyla ayak divanını kurarak hemen karara bağlanması gereken meseleleri görüşürlerdi.

HUMUS DUVARI

Humus şehrinin defterdarı, Ömer bin Abdülaziz'e (r.a.) gönderdiği mektupta şöyle sorar:

"Humus çarşısının bir duvarı yıkıldı. Bir an önce tamir edilmesi gerekiyor. Bu hususta ne buyurursunuz?"

Ömer bin Abdülaziz (r.a.) hemen bir cevap yazar:

"Humus çarşısının duvarını adaletle yapmak gerekir. Yollar tehlikeden emin olursa, o duvarın taş, toprak yahut çamurla tamirine lüzum kalmaz."

HAKİKİ NİŞAN

Deli Hasan Aga'ya Kırım Savaşı'ndaki büyük hizmetlerinden dolayı Fransız hükümetince nişan verilir. Fuad Paşa, ağaya nişanı niçin takmadığını sorunca ağa şu cevabı verir: "Paşam, benim vücudumda harpte kazandığım yedi nişan (yara izi) var. Onlar varken elin Frenk'inin nişanını ben ne yapayım!"

HAYAT BÖYLEDİR!

Recâizâde Mahmud Ekrem, bir yerden geçerken, evlerin birinin balkonundan silkelenen paspasın tozları, üzerine dökülür. Ekrem, balkona bakarak mırıldanır: "Hayat böyledir işte. Ne kadar mağrur olsan da sana hâk-i pâya (ayağının tozuna) yüz sürdürürler."

İsimden Müsemmaya

MEHMED BAĞ

BİR MEKÂN

MİHRAP

محراب

Cami ve mescidlerin kible duvarında bulunan ve imamın cemaate namaz kıldırma için geçtiği hususî mekâna mihrap denir. Mihrap, kelime manasıyla “harp aleti, başköşe, köşk, saray, yüksek yer” demektir. İbadethanelerde imamın durduğu yere mihrap denmesi, tüm bu manalarla bağlantılıdır. Mihrap, harp aleti veya harp mekânıdır, zira burada nefisle bir cenge girilir. İbadetin özünde yer alan mücadelenin makamıdır mihrap.

Yine ibadet mahallinin başköşesi, en mutena yeri mihraptır. Değerli ve özeldir. Bu sebeple mihrap kelimesi, burada zikrettiğimiz ve zikretmediğimiz hemen tüm manalarıyla bir bütün olarak değerlendirilmiş ve camilerimizde kendine mahsus yeri almıştır. Mihrap taşıdığı maddî ve manevî manaya mebnî olarak tarih boyunca mimarî süslemede önemli bir yer tutmuştur. İslâm sanatlarının en zarîf, en manidar numuneleri mihraplarda yer bulmuştur.

İslâm mimarisinde mihrabın günümüzdeki şekliyle en erken kullanımı Emevîler devrine dayanmaktadır. Bundan önce kible duvarında hususî bir niş ile temsil edilen bir mihrap anlayışı yoktu. Mescid-i Nebvî’de Peygamber Efendimiz’in (s.a.v.) namaz kıldırıldığı mekân belli olmasına

rağmen bugünkü manada bir mihrap inşa edilmemişti. Buraya mihrabı ilk kez Ömer bin Abdülaziz (r.a.) Medine-i Münevvere valisi iken, Mescid-i Nebvî’nin imarı esnasında yaptırdı. Ömer bin Abdülaziz’in (r.a.) yaptırdığı bu mihrap ile İslâm mabetlerinde yeni bir devir başlamış oldu. Böylece İslâm devletinin muhtelif yerlerinde inşa edilmiş olan mescidlere mihraplar ilave edilmeye başlandı. Sonraki asırlarda mihraplar daha müzeyyen, daha azim yapılara dönüştü.

Küçük sütunlar, bordürler, geometrik desenlerle işlenmiş kavsara ve kemerler, oymalı mukarnaslar, mihraplara estetik değer kattı. Kudretli sanatkarların elinden; yekpare mermerden oyulmuş, hüsni hat sanatıyla çerçevelemiş, çinilerle bezenmiş mihraplar çıkmaya başladı ve mihrap, İslâm mimarisinde müstesna bir yer edindi. Mihrap, sonraki asırlarda başka mekânlarda da kullanılır oldu. Atalarımız ibadet edilmesi mümkün olan her yere mihrap inşa ettiler. Bu sebeple tekke, türbe ve kümbetlerde, medrese odalarında, açık hava namazgâhlarında, camilerin avlularında da mihrap görmek mümkündür. Bazı seyyahlar, Türkistan’da toplu ibadet mekânlarının yanı sıra kimi evlerde de mihrap bulunduğunu kaydediyorlar. Ecdadımız da evlerinin kible duvarına minik bir mihrap yapardı.

BİR TEŞKİLAT

HİSBE

Hisbe, lügatte “hesap, saymak, yeterlilik” manalarına gelir. Hesap ve muhasebe kelimeleriyle aynı kökten türeyen hisbe, ıstılahta fiilen “Emr-i bi’l-maruf ve nehy-i ani’l-münker” ile vazifeli memurlardan oluşan teşkilata verilen isimdir. Osmanlı’da hisbe vazifelilerine İhtisab Ağası veya İhtisab Emini denirdi. Tüm İslâm tarihi boyunca farklı isimlerle de olsa İslâm devletlerinin en vazgeçilmez görevlerinden biri buydu. Zira ilk ihtisap eminini bizzat Fahr-i Kâinat Efendimiz (s.a.v.) tayin etmişti. Efendimiz’in (s.a.v.) Mekke-i Mükerreme’de Saîd bin Âs (r.a.) Medine-i Münevvere’de ise Abdullah bin Saîd (r.a.), Ömer bin Hattâb (r.a.), Semrâ binti Nüheyk (r.anha) ve Şifâ binti Abdullah (r.anha) isimli beş sahabeyi hisbe ile vazifelendirdiğini biliyoruz.

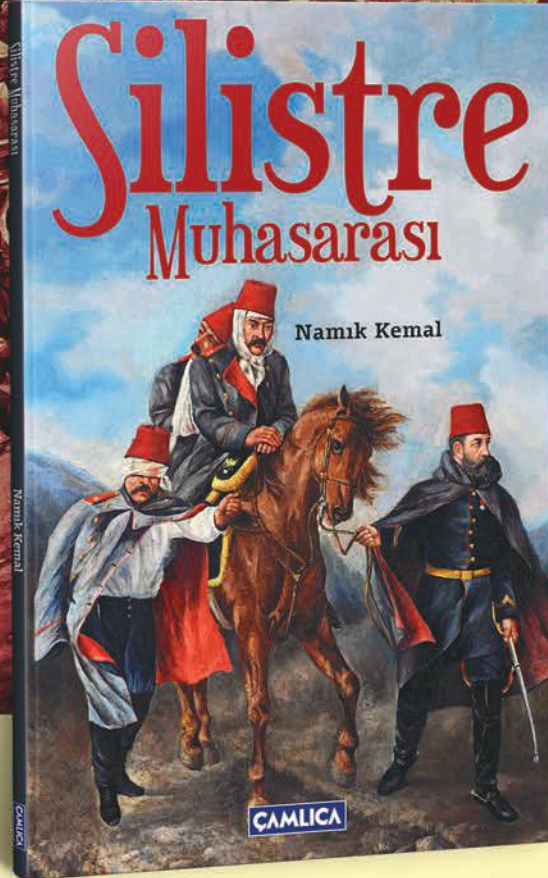
Bu sahabeler, çarşı ve pazarda dolaşıp ölçüde ve terazide, ticaretle ve münasebette hatalı davrananları ikaz etmekteydiler. Lüzumlu hâllerde işin doğrusunu anlatmak üzere rehberlik yapmak, ikaz ile çözülmeyen durumlarda ceza vermek de yetkileri dâhilindeydi. Bu sahabelerin yanı sıra Peygamber Efendimiz (s.a.v.) de bizzat şehirde dolaşır ve işlerin güzel dinimize uygun takip edilip edilmediğini yerinde denetlerdi. Bu uygulama Hulefa-i Raşidin devrinde de aynen devam etti. İhtisap vazifelileri bir manada ticarî ve içtimai

yargı mensubuydular. Sadece şikâyet üzerine hareket etmezlerdi. Yerinde takip ve denetim de yaparlardı. Böylece ticaret ahlâkı sekteye uğramaz, şehrin manevî iklimi muhafaza edilmiş olurdu.

İlk ihtisap eminlerinin Peygamber Efendimiz (s.a.v.) tarafından bizzat tayin edildiğini göz önünde bulundurursak hisbe teşkilatının kadılık teşkilatından önce teşekkül ettiğini söyleyebiliriz. Zira İslâm devletinde kadılık müessesesi Hz. Ömer (r.a.) devrinde tesis edilmişti. Sonraki yıllarda ihtisap agaları, kadınların üst düzey yardımcıları olarak tayin edildiler. Adli konulara kadınlar bakarken, idarî ve ticarî konulara muhtesipler bakıyordu.

Hisbe, İslâm’ın ticaretle ve toplumsal zeminde titizlikle uygulamaya çalıştığı ahlâkî rukünlerin uygulanıp uygulanmadığını ciddiyetle takip eden bir makamıdır. Çarşı pazarda bizzat dolaşıp gördükleri ahlâkî, ticarî, insanî, örfî tüm eksiklere yerinde müdahale eden ihtisap eminlerini nerede unuttuk, neden kaybettik bilmiyoruz. Fakat gördükleri vazifenin önemini bugün çevremize bakarak anlayabiliriz. İnsanoğlu emr-i bi’l-maruf nehy-i ani’l-münkere, ikaza ve çekidüzen verilmeye ne kadar muhtaç. Kontrol, itimada mani değildir.

Tuna Kıyısında Yazılan Tarih...

camlica / kitap mağazalarında ve
www.camlicakitap.com'da!

Doğru bilgi doğru kaynaktan alınır.

ÇAMLICA

Derginize Kolayca Ulařın

YEDİKITA
TARİH VE KÜLTÜR DERGİŐİ